

University of Groningen

De Vergilii ecloga sexta commentatio

Evenhuis, Janus Bernardus

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

1955

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Evenhuis, J. B. (1955). *De Vergilii ecloga sexta commentatio*. Excelsior.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

VERGILII ECLOGA SEXTA

- Prima Syracosio dignata est ludere versu
 nostra neque erubuit silvas habitare Thalea.
 Cum canerem reges et proelia, Cynthius aurem
 vellit et admonuit: "pastorem Tityre pingues
 5 pascere oportet oves, deductum dicere carmen".
 Nunc ego, namque super tibi erunt, qui dicere laudes
 Vare tuas cupiant et tristia condere bella,
 agrestem tenui meditabor harundine musam.
 Non iniussa cano. Si quis tamen haec quoque, si quis
 10 captus amore leget: te nostrae Vare myricae,
 te nemus omne canet; nec Phoebo gratior ulla est
 quam sibi quae Vari praescipsit pagina nomen.
- Pergite Pierides. Chromis et Mnasyllus in antro
 Silenum pueri somno videre iacentem,
 15 inflatum hesterno venas, ut semper, Iaccho;
 serta procul, tantum capiti delapsa, iacebant,
 et gravis attrita pendebat cantharus ansa.
 Adgressi — nam saepe senex spe carminis ambo
 luserat — iniciunt ipsis ex vincula sertis,
 20 Addit se sociam timidisque supervenit Aegle,
 Aegle, naiadum pulcherrima, iamque videnti
 sanguineis frontem moris et tempora pingit.
 Ille dolum ridens "quo vincula nectitis?" inquit.
 "Solvite me pueri; satis est potuisse videri."
 25 Carmina quae vultis cognoscite; carmina vobis,
 huic aliud mercedis erit". Simul incipit ipse.
 Tum vero in numerum Faunosque ferasque videres
 ludere, tum rigidas motare cacumina quercus;
 nec tantum Phoebo gaudet Parnasia rupes,
 30 nec tantum Rhodope miratur et Ismarus Orphea.
- Namque canebat, uti magnum per inane coacta
 semina terrarumque animaeque marisque fuissent
 et liquidi simul ignis; ut his exordia primis
 omnia et ipse tener mundi concreverit orbis;
 35 tum durare solum et discludere Nerea ponto
 coeperit et rerum paulatim sumere formas;
 iamque novum terrae stupeant lucescere solem,
 altius atque cadant summotis nubibus imbres;
 incipiant silvae cum primum surgere, cumque
 40 rara per ignaros errent animalia montes.
 Hinc lapides Pyrrhae iactos, Saturnia regna
 Caucasiasque refert volucres furtumque Promethei.
 His adiungit, Hylan nautae quo fonte relictum
 clamassent, ut litus "Hyla Hyla" omne sonaret;
 45 et fortunatam, si numquam armenta fuissent,
 Pasiphaen nivei solatur amore iuveni.
 A virgo infelix, quae te dementia cepit.
 Proetides implerunt falsis mugitibus agros,
 at non tam turpis pecudum tamen ulla secuta
 50 concubitus, quamvis collo timuisset aratrum,

- et saepe in levi quaesissent cornua fronte.
A virgo infelix tu nunc in montibus erras:
ille latus niveum molli fultus hyacintho
ilice sub nigra pallentes ruminat herbas,
55 aut aliquam in magno sequitur grege. "Claudite nymphae,
Dictae nymphae, nemorum iam claudite saltus,
si qua forte ferant oculis sese obvia nostris
errabunda bovis vestigia; forsitan illum
aut herba captum viridi aut armenta secutum
60 perducant aliquae stabula ad Gortynia vaccae".
Tum canit Hesperidum miratam mala puellam;
tum Phaethontidas musco circumdat amarae
corticis atque solo proceras erigit alnos.
Tum canit, errantem Permessi ad flumina Gallum
65 Aonas in montes ut duxerit una sororum,
utque viro Phoebi chorus adsurrexerit omnis;
ut Linus haec illi divino carmine pastor
floribus atque apio crines ornatus amaro
dixerit: "hos tibi dant calamos, en accipe, Musae,
70 Ascraeo quos ante seni, quibus ille solebat
cantando rigidas deducere montibus ornos.
His tibi Grynei nemoris dicatur origo,
ne quis sit lucus, quo se plus iactet Apollo".
Quid loquar aut Scyllam Nisi, quam fama secuta est
75 candida succinctam latrantibus inguina monstris
Dulichias vexasse rates et gurgite in alto
a timidos nautas canibus lacerasse marinis;
aut ut mutatos Terei narraverit artus,
quas illi Philomela dapes, quae dona pararit,
80 quo cursu deserta petiverit, et quibus ante
infelix sua tecta supervolitaverit alis?
Omnia, quae Phoebus quondam meditante beatus
audiit Eurotas iussitque ediscere laurus,
ille canit — pulsae referunt ad sidera valles —
85 cogere donec oves stabulis, numerumque referri
iussit et invito processit Vesper Olympos.